

115. A mennyei páternoszter

Imádkozzuk a 103. számú éneket:

Téged kérünk, Atyaisten, segíts, bennünk erő nincsen!

Küldj Szentlelket, Ki bennünket vigasztaljon, ébresszen!

Bús éltünkben ellankadtunk, megtörődtünk, elfáradtunk.

Jöjj el, keltő kedves Szellő, újíts, kik elbágyadtunk!

Az Úr jelenléte az enyhítő szellőnél is kellemesebb! Arra a jelenlétre gondoljunk, amellyel az Úr meg akarja cirógatni a lelkünket, fel akar frissíteni minket.

Érdeemes újra tudatosítani testtartásunkat az imádság alatt: egyenesebb gerinccel ülni, s felemelni fejünket az ég felé! Ez az 1-2 mm is segít arra az élményre, hogy egykori önmagunk felé emelkedjünk, s fejünkkel már az égben járjunk! Engedjük, hogy testünk tagjait lefelé húzza a föld vonzása, a gravitáció! Ez megpihenést, **ellazulást** eredményez. Az imádkozó Zsoltáros szerint: *Emeljük fel kezünket az Úrhoz!* (vö. Zsolt 142,6). Az ég felé tárt kar a lélek vágyát fejezi ki. De tarthatjuk úgy is a kezünket, hogy a bal tenyerünket lefelé fordítva jelezzük magunknak s az Úrnak: **Mindent kiejtünk belőle**, mindent elhagyunk, ami evilági, ami elszakítana Istentől. Jobb tenyerünket pedig az ég felé fordítva azt jelezzük: **mindent odaadunk Istennek**, illetve **készek vagyunk befogadni** azt, amit ajándékoz nekünk.

I. Az imában áramlás indul meg lelkünkben az ég felé, és Istentől mifelénk

Itt már az sem baj, ha a szellő sem rezdül, nem érezzük az áramlás gyengéd folyamát. Elegendő, ha „csak” hisszük: megindult lelkünkben ez a kölcsönös kicserélődés Istennel!

1. **Mennyei páternoszter (lift szerű) szerkezet ez, szüntelenül felfelé haladó mozgás a mi lelkünkben Isten felé, illetve a mi Atyánknak, a „Pater noster”-nek szüntelen lefelé ereszkedése hozzánk.** Ahogyan így felfelé, a kitárt kezünk irányába tekintünk, úgy emeljük fel **szívünk szeretetét Istenhez!** Az enyhe szellőnél cirógatóbban, a kellemes napfénynél simogatóbban árad felém Isten szívéből is a szeretet! Ebben a sugárzásban már jobban el lehet időzni, jobban lehet sütkérezni, mint nyári napozás alkalmával a nap fényében. Itt még világosabban kitűnik: **a mi dolgunk a rendelkezésre állás, a kitérkezés, a befogadás.** **Isten pedig nem szűkös mértékben** (vö. Jn 3,34), hanem pazarlóan, **bőkezűen árasztja ránk** szeretete fényét és sugárzását!

Ez az a pillanat, amikor ráérezhetünk Isten jelenlétére! **Ő** eljött hozzánk! Körülvesz a jelenlétével. Ez az imádságnak az a fázisa, amikor már nem magunkban vagyunk, nem a földi problémáinkban gyötrődünk, hanem a jelenlevő, minket a szeretetével körülölelő Istenben időzhetünk! **Próbáljunk időt szánni erre az időtlen élményre: Isten jelen van, és körülvesz jelenlétével!**

2. Ebben az imában már nemcsak azt a gyönyörűséges imaállapotot élhetjük meg, amelyet Istennek így fogalmazhattunk meg: „Rám tekintettél! Nézel engem, jó Uram, tekintetre méltattál!”, hanem most már sokkal inkább ez lesz a vallomásunk:

„Megjöttél, Uram, s megmutattad jelenlétedet! De jó, hogy észrevehetem közelségedet, mert kinyilvánítottad a jelenlétedet! Binned, a végtelen Szent Istenben jobban elidőzhetem, mint az ószövetségi főpap a szent sátorban. A szentek szentjébe még ő is évente csak egyszer léphetett be a kiengesztelődés vérével. Én pedig szüntelenül a Te szent sátradbán lakozhatom!

Ebben az imádságban úgy lett nyilvánvalóvá jelenléted, mint amikor Egyházad hívei a jelenlétedet tisztelik a kézzel épített templomban, amely a Te szent hajlékod, Neked szentelt hely, hogy ott elfogadd a mi teremtményi hódolatunkat, amely Neked, mint teremtő Istenünknek kijár. Ott szólsz hozzánk, és ajándékozod nekünk magadat egyszülött Fiadban a Szentlélekkel! Jelenlétednek az imádságban megvalósuló ilyen templomi áhítattal történő megéléséhez azonban most nem kell valahonnan messziről elmennem a Te házádba, a Te templomodba, mert Te szüntelenül itt vagy, s **Te lettél az én nem kézzel épített templomom**, ahol befogadhatom ajándékaidat, és felajánlhatom a magam kis gyarló adományait Egyházam közösségének többi tagjaival együtt. Mondhatom Neked, Istenem: *Te vagy a ház, amelynek sok lakója van, hiszen a mi feltámadt Jézusunk Hozzád ment, hogy sok lakóhelyet készítsen* (vö. Jn 14,2). Az Ő szent akaratából nekem is ott van a helyem! Kérlek, mutasd meg, hogy ennek a nagy háznak a lakásai közül melyiket szántad nekem! Vezess be szent hajlékodbba, hiszen egyszülött Fiad akarja, hogy *Benne maradjunk* (vö. Jn 15,4). Ennek a lakásnak Te vagy az Ura, ebben a lakásban Te vagy az Atya, ebben a Te lakásodban én lehetek a gyermek, a Te gyermeked! Itt már nem a templomi áhítatos fegyelmezetség a kötelező, hanem gyermekként otthon érezhetem magam Nálad, és *a Te gyermekeid szabadságával* (vö. 1 Jn 3,2) önfeledten járhatok-*kelhetek szent színed előtt* (vö. Mt 17,22) isteni testvéremmel, Jézus Krisztussal, mint ahogyan *a gyermekek játszadozhatnak a mennyei oltár előtt* (vö. Jel 6,9.10)”.

3. Amikor az imádságban betölt Isten jelenlétének boldogító tudata, akkor **úgy éljük át ezt a jelenléteket, mint ahogyan a vér a testet átjárja**, átlüktet rajta, élteti, bontakoztatja azt. Krisztus *az Ő saját vére árán szerzett meg magának bennünket* (ApCsel 20,28)! A kereszten értünk kiontott vérével éltet minket! *Élek, de már nem magamban, hanem Krisztusban* (vö. Gal 2,20), az Ő titokzatos Testében, amelyet egészen átjár az Istenség! Mélységes élmény ez a Krisztus titokzatos Testében való összetartozásról.

„Uram, itt már nem baj, ha nem tudom megállapítani, hogy meddig tart az én életem, és hol kezdődik a Te életed bennem! Ebben az összetartozásban, ebben az egységben elég csak boldogan annyit konstatálnom: belém sugároztad a Te életedet! Betölt a jelenléted! Binned élhetek, mert nemcsak betöltesz a jelenléteddel, hanem körül is veszel önmagaddal, mint ahogyan a test körülveszi a szívet, a többi belső szervet és a lelket.

Itt a két lét: **a Te isteni létezmódod és az emberi létezmódod egybehullámzik, és mutatja az utat** *a Binned való megvilágosodás imájához, a Tőled kapott nyugvás imájához* (amikor belemerülhetek a Te békességedbe), *a Veled való együttlét imájához*, amikor *az elragadottság imájában* majd magadhoz ragadsz, és *eljegyzel magaddal*, és *a szeretet Veled egyesítő imájában* részesítesz és *az egymásban levés imájával* éltetsz.

Ebben a Te istenien tiszta világodban felüdül a lelkem. Isten fiainak gondtalan gyermeki boldogságával élvezhetem ezt a jelenlétedet. Megadom magamat a Te szereteted áradásának, mint ahogyan a gyermek is abbahagyja a játékait, és odabújik anyjához, és megadja magát az anyai szeretetnek: én is elfészkelődöm karjaidban, és befogadom azt a szeretetet, amely isteni szívedből árad felém (vö. Mk 10,16). De jó, ha már **örülhetek** ennek a szeretetnek, **élvezhetem** ezt a szeretetet és **ujjongva belemerülhetek** ebbe a szeretetbe!

Itt már, Uram, azt sem kéred, hogy »Szeress viszont engem, gyermekem!« Már egyirányúvá válik a

közlekedés Közted és a lelkem között: Mérhetetlen módon árasztod lelkembe szeretetedet, és az betölt. Nincs más dolgom, mint befogadni ezt a szeretetet! Ebben a csodálatos élményben **Te, jelenlevő Istenem, átölelve tartod a lelkemet, és árasztod belém szeretetedet!**

Már nem szükséges a szavak sokaságát mondanom, már elég időnként csak egy-egy szó, amely nem akasztja meg szereteted áramlását. Nem vágok a Te szavadba, amellyel isteni Igédben és szeretettedben nekem ajándékozod magadat!”

II. Boldogan érzékelhetjük, hogy Isten kinyilvánítja jelenlétét!

1. A befogadás e gyönyörűséges állapotában talán még el tudjuk rebegni egyszer-egyszer ezt a szót: **„vártalak!”** Itt már a múlt időt használhatjuk, ugyanis már nem kell *várnunk* Rá, hogy eljöjjön, hiszen már itt van! Boldogító élmény, ha meg tudjuk élni a várakozásunk beteljesedését!

Ha pedig még várunk kell az Úr érkezésére, akkor – mint a parázsló tűzre a gallyat –, tegyük szeretetünk tüzére újra meg újra ezt a szót: **„várlak!”** Az Úr hajlandó még jobban feltüzesíteni szívünk szeretetlobogását e szó hallatára!

Most hosszabb csendben próbáljuk megélni a várakozás beteljesülésének élményét!

Ebben a csendben néha-néha kimondhatjuk Neki vágyakozó szívünk szavát: **„várlak!”** Ha végül is hitünk gyümölcseként megélelhetjük édes jelenlétét, s rádobban a szívünk jelenlétének örömére, akkor valljuk meg Neki boldogan: **„Vártalak!”**

2. Kezeinket az átölelés gesztusára tárhatjuk, mint aki örvendezve átöleli azt, akit régóta várt, és íme, megérkezett, jelen van! A találkozás örömeiben, várakozásunk beteljesedésének boldogságában mondhatunk Neki még egy imaszót: **„szeretlek!”** Engedjük, hogy szívünkéből a szeretet beleolvadjon a mi Urunkba, Istenünkbe! A szeretésnek és a szeretve levésnek gyönyörűségében szeretnénk mindörökké kitaranni! Vigyázzuk a mozdulatainkat is, testünk és lelkünk mocanárait is, jaj, nehogy elriasszuk a mi isteni Kedvesünket! Inkább szeretnénk *megragadni azt, akit szeret az én lelkem. Belekapaszkodom, és nem engedem el* (vö. Én 3,4). De hát Ő nem is akar elmenni tőlünk!

3. E felismerés boldogságában mondjuk ki Neki a következő imaszavunkat: **„örülök Neked!”** A mi szívünket is olyannak teremtette az Úr, hogy abban a szeretet áradása mellett az öröm *folyama* is felfakadhat! (Vö. Iz 12,3). Ez az örömünk pedig beleömlik örömünk Okozójába, a végtelen nagy Istenünkbe!

III. Boldogan fogadjuk be az Úr szavát!

1. Milyen boldogság, amikor meghallhatjuk az Ő szavait: **„gyermekem, vártalak!”** Ó, hogy szíven üt ez a vallomás. Joggal csodálkozhatunk: „Uram, Istenem, Te szomjaztál rám? Vágyakoztál utánam?”

2. Hallhatjuk az Úr második szavát, amellyel megvallja nekünk: **„gyermekem, szeretlek!”** Itt már elpattan bennünk minden ellenállás, hagyjuk leomolni a falakat, amelyek elválasztanának Tőle, és **boldogan engedjük, hogy belénk áradjon a szeretet óceánja!** Ez nem olyan pusztító elemi erő, mint a tenger vize, amely hatalmas energiájával akár pozdorjává is tudja zúzni a hajókat, ez az a *szép tó, az a tiszta tó, melyből az élet vize árad* (vö. Jn 7,38; Petőfi Sándor: *János vitéz*). *Ő a szomjazónak ingyen ad az élet forrásának a vízből.* (vö. Jel 21,6)

3. A szeretet eme gyönyörűségében meghallhatjuk az Úr harmadik szavát, amellyel megvallja nekünk, kicsiny teremtményeinek: **„gyermekem, örülök neked!”** Az Ő felénk irányuló várakozása, az Ő belénk áradó szeretete mellett megtapasztalhatjuk, hogy az az öröm is, amellyel Ő örül nekünk, behullámzik a lelkünkbe. Csoda, hogy szét nem reped a szívünk! Isteni csoda ez! Ebben az önfelelt örvendezésben ráeszmélhetünk arra, hogy azok az imaszavak, amelyeket előzőleg próbáltunk kidagolni,

csak visszhangjai ennek a három isteni szónak, amellyel Ő – minket megelőzően – előbb vallotta meg nekünk: „**vártalak!**” „**szeretlek!**” „**örülök neked!**” Itt már elhalkulhat a mi szavunk, és egészen átadhatjuk magunkat az Úrnak, az Ő miutánunk való vágyakozásának, várakozásának, irántunk való szeretetének, és nekünk való örömének!

Szívünkben *szüntelenül* halljuk meg Urunk vallomását: *gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

Már szinte nem is kellene mondanunk Neki a gyermeki esdeklésünket, Ő úgy is megelőzi vágyainkat! De azért csak suttogjuk el Neki még újra meg újra: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*

Befejezésül énekeljük a 143. számú éneket!

Esengő szavamat meghallgassad,

Ó szelíd Jézusom, s ez egyet add:

Hogy végső órámban kiálthassam,

Szent neved, Jézusom, kimondhassam!